

omfattede alle Anvisninger; men for at naa Overensstemmelse med de andre to Lande, indskrænke vi os til dem, der have det formelle Mærke „Checks“, hvorved vi faa næsten alt med i alt Fald netop de Anvisninger, der ere trykte paa de sædvanlige Anvisningsbøger, som udleveres af Bankerne. Hvad angaar de øvrige Anvisninger, som blive tilbage, og som ikke have det Mærke, komme de samme Regler som hidtil til at gælde, for saa vidt de ikke ere modificerede ved Bestemmelserne i §§ 16 og 17, og der er ikke nogen Udtalelse om, at en Accept af dem skulde være uden Retsvirkning; den vil saa ganske den samme Retsvirkning som tidligere. Er der tegnet Accept, kan jeg ikke se andet, end at den, der har accepteret den, derved ogsaa har gjort sig til Debitor for den. Naar i øvrigt det ærede Medlem fandt, at dette var betænkeligt, saa tror jeg det ikke. Det som nemlig er Meningen med Anvisningen, er jo at faa en let Form, hvorunder man kan betale, og det praktiske Tilfælde er jo, at ingen, der skylder Penge, let vil falde paa at give en Anvisning paa en Tredjemand, til hvem han skal betale Penge, uden at han i Vishedheden har Penge til gode hos den, paa hvem han anviser, og kan vente at faa Anvisningen betalt. Det kan naturligvis hændes, at den ikke honoreres, men hvorledes er Forholdet da? Forholdet er da det, at Kreditor har samme Krav, som han fik den Dag, da han modtog Anvisningen, thi Anvisningen medfører ingen Forpligtelse for ham, saaledes som Tilfældet er ved en Veksel. Man modtager Anvisningen i Tillid til at faa den betalt, og kan man ikke faa den betalt, har man det samme Krav som tidligere, forøget ved, at den paagældende efter dansk Ret — det samme gælder ikke ganske paa samme Maade i Sverige og Norge — har brudt den Forpligtelse, han har paataget sig ved at underskrive Anvisningen, idet deri ligger en Indstaaelse for, at den vil blive betalt; deri ligger egentlig Anvisningens Betydning. Jeg maa særlig her gøre opmærksom paa, at vi her kun have at gøre med Sigtanvisninger, altsaa dem, der skulle betales straks, efter, at de ere komne frem, ikke med de Anvisninger, der ere at betale en vis Tid efter; disse kunne ikke gives under Form af Checks. En Anvisning er altsaa kun en Maade, hvorpaa vedkommende nemt betaler eller indlaster sit Tilgodehavende, altsaa for saa vidt et Betalingsmiddel. Det vil sige, det er ikke selve Anvisningen, der er Betalingsmiddel, men der betales med de Penge, som den paagældende gennem Anvisningen kan faa. Vil han have noget mere, vil han have et Middel, som

han kan lade gaa videre i Handel og Vand, saa maa han gaa en anden Vej, nemlig den at trække en Veksel, betalbar ved Sigt. Man har netop haft for Øje, at Anvisningen ikke skulde skabe et Pengeomjætningspapir, saaledes som en Veksel er, idet der jo paa denne er en Acceptant og Vekslen, naar han er paalidelig, kan gaa fra Mand til Mand som Betalingsmiddel. Som sagt, jeg kan ikke stønne, at paa noget som helst Punkt skulle disse Anvisninger, samtidig med, at de ere forsynede med det store Flerial af de Goder, som efter disse Bestemmelser følge med Checks, være udsatte for at lide noget, fordi det for Checks gælder, at Accept er bethydningsløs. Fra vort danske Retsstandpunkt vil dette ikke have nogen som helst Betydning. Ugelom de delegerede, har Ministeriet anset det for et saa stort Gode at faa en Overensstemmelse med de andre Lande, at man har ment af Henjhn til de Regler, som i øvrigt blive gældende for Anvisningen, at man maatte i § 8 udtale, at Accepten vil være uden Retsvirkning, thi saaledes maatte det siges, naar man skulde ind paa det. — Jeg skal saa i øvrigt ikke komme videre ind paa de fremkomne Indvendinger, men anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, og jeg vil haabe, at det, om det skal i Udvalg, dog der maa faa en saadan Behandling, at det maa kunne blive til Lov endnu i denne Samling. Der er jo imidlertid desværre ikke lang Tid tilbage, da Lovforslaget jo ogsaa skal passere det andet Ting, for det bliver til Lov.

C. Sager: Det ærede Medlem for Stubbeløbing (N. F. Larsen) beklagede, at dette Lovforslag er blevet fremlagt saa sent. Ja, det er kommet temmelig sent; men det har været færdigt fra Kommissionen allerede afvige Efteraar. Det ærede Medlem vil imidlertid ikke være uvillende om, at Love af denne Art skulle i Sverige passere „högsta domstol“, og det er det, der har taget adskillige Maanedes. Først efter at den svenske Højesterets Erklæring er fremkommen, har Forslaget altsaa kunnet fremlægges, og det er Grunden til, at det er kommet saa sent frem her. Men at man just heri vil søge en Grund til yderligere at forhale Forslagets Behandling ved at nedjette et Udvalg, og lade dette foretage en saakaldet grundig Overvejelse, som det ærede Medlem ønsker, synes mig at være et noget illogisk Forlangende. Jeg beklager overhovedet, at det ærede Medlem, for hvis Skarpsindighed og Duellighed jeg har den største Respekt, i denne Samling har benyttet denne sin Skarpsindighed til ved enhver Vejledning,